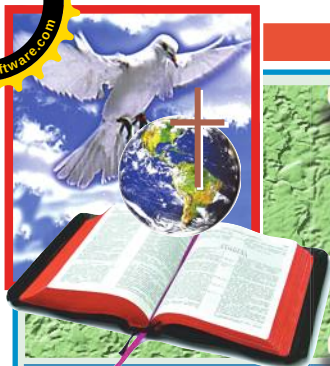

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

**РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО**

БЛАГОДАТЬ

Благодать – це отримання прощення, коли для цього немає жодних підстав. Коли зроблено все, щоб зруйнувати, унеможливити добре

Тож скористайтесь цією можливістю, якщо ви ще не впевнені, що прощені та спасенні.

В. Д.

Людмила БЕНДУС.

ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ ЗУСТРІЛАСЯ З ПРЕЗИДЕНТОМ ІЗРАЇЛЮ ТА УРЯДОВЦЯМИ

Сторони обмінялися заявами про

цього, окремо учасники зустрічі обговорили питання забезпечення релігійної свободи для віруючих різних конфесій і представників різних культур.

Практичний характер мала зустріч делегації ВРЦіРО з губернатором Гуш-Еціона Шломо Неєманом та військовим рабином, який поділився ізраїльським досвідом організації

Програма візиту передбачала також зустріч українських релігійних діячів зі спікером конесету (парламенту) та проведення візного засідання в Єрусалимі.

«Коли в нас не залишається нічого і нікого, окрім Бога, - цього вже достатньо»

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК ПРИКАРПАТТЯ

У сніданку, що проходив 21 лютого в приміщенні готелю «Надія», взяли участь керівники і депутати обласного, районного та міського рівнів Івано-Франківщини, громадські діячі, представники культури, освіти, медіа, бізнесу та очільники християнських церков.

Захід об'єднав навколо духовних цінностей та спільної молитви за Україну і жителів Прикарпаття понад 100 учасників. З вітальним словом до учасників звернулися міський голова Івано-Франківська Руслан Марцінків, представник обласної влади Марія Савка, депутати Верховної Ради України Оксана Білозір та Юрій Соловей, архієпископ і митрополит Івано-Франківський Української Греко-Католицької Церкви Володимир Вітишин, настоятель Манявського монастиря Православної Церкви України архімандрит Феогност Бодоряк, старший єпископ Української Церкви Християн Віри Євангельської Михайло Паночко та координатор національних молитовних сніданків України Павло Унгурян.

«Можливо, хтось скептично ставиться до таких заходів, хоча це поширена практика не тільки в Україні, але й на Заході. Ми всі маємо можливість поспілкуватися про перспективи міста й регіону, бо не завжди вдається зібратися такою великою громадою. Україні важливо бути місіонером християнських цінностей в Європі. Безперечно, ми – частина Європи, але туди слід йти зі своєю сформованою культурою та цінностями», – наголосив міський голова Руслан Марцінків.

Марія Савка, перший заступник голови Івано-Франківської ОДА, зауважила, що «духовне зближення та

порозуміння політиків, держслужбовців, бізнесменів та громадськості вкрай важливе в умовах нашої сучасності... Бо мета в нас одна – єднання. Ми всі молимося за мир, народ, військових та героїв, які поклали життя, захищаючи державу. Ми просимо Творця, аби Він зміцнив нас у силі та вірі й дав насагу до добрих справ».

Оксана Білозір, депутат Верховної Ради, народна артистка України, виконала акапельно пісню «Ісус кличе втрачених овець» та у своєму зверненні наголосила: «Ми – велика християнська, європейська країна, яка кров'ю своєю захищає цінності. І саме про цінності ми говоримо

на таких-от молитовних сніданках».

«Мені надзвичайно приємно бачити знайомі обличчя. Але зараз я хочу говорити не як депутат, а як християнин. Світ вчить нас бути жорстокими, а Христос каже: «Хочеш бути щасливим – будь лагідним». Людство шукає щастя в багатстві, а Ісус каже, що щастя – у допомозі ближньому та милосерді. Суспільство вчить нас бути першими, але Христос каже, що перші будуть останніми, а останні – першими. Тому хочу кожному побажати шукати Божі рецепти щастя», – наголосив один з організаторів заходу народний депутат **Юрій Соловей**.

Особливим гостем Першого молитовного сніданку Прикарпаття був президент організації «Глобальна мережа трансформації» (США), відомий спікер і тренер у сфері державного управління та лідерства, пастор з 35-річним стажем доктор Марк Белайлс. Він – один з активних учасників християнського руху Латинської Америки, який став потужною силою у державотворенні. Одна з перемог руху – обрання християнина президентом Бразилії.

«Недостатньо мати багато людей із благими намірами. Потрібні ті, хто здатен втілювати принципи Біблії в різних сферах життя суспільства. Найбільш розвинуті країни світу завдячують своєму успіху християнським принципам державотворення; і одна з найбільших потреб України сьогодні

– благочестиві лідери.

Досвід США показує: люди створили якісні державні закони та якісні правила функціонування громадських, політичних, суспільних, бізнесових інституцій, бо Церкви сформували для цього «якісних» людей», – такі думки присутні почули від доктора Белайлса.

Зі сцени звучали тексти з Біблії та молитви за сиріт, за дітей з інвалідністю, за молоді сім'ї, духовні й моральні цінності за Україну тощо.

У насиченій музичній програмі брали участь струнний ансамбль при Івано-Франківській обласній філармонії «Quattro corde», соліст гурту «Джерело» Василь Грималюк, гурт «5-й океан».

Звертаючись до жителів Прикарпаття, старший єпископ Української Церкви Християн Віри Євангельської Михайло Паночко наголосив, що за порука щастя і людини, і країни – у послуху Божому Слову.

«Сьогодні Україна вкрай потребує щирої молитви і доброго слова», – зазначив настоятель Манявського монастиря архімандрит Феогност Бодоряк.

Митрополит УГКЦ Володимир Вітишин звернувся до учасників дійства зі словами заохочення до активного молитовного життя, до читання Слова Божого та підкреслив важливість об'єднавчих духовних християнських заходів.

«Сила – тільки в Ісусі Христі», – наголосив координатор Національних молитовних сніданків України Павло Унгурян.

Нагадаємо, що молитовні сніданки проходять понад 67 років у США, Європарламенті, державах Європейського союзу та багатьох інших країнах світу. Вони слугують місцем духовного єднання і порозуміння провідних політиків, урядовців, дипломатів, бізнесменів з усього світу.

В Україні за останнє десятиліття стало доброю традицією проведення щороку Національних молитовних сніданків, у яких беруть участь керівництво держави, народні депутати України, парламентарі країн Євросоюзу та конгресу США, представники дипломатичних місій, релігійних і громадських організацій. Окрім цього, віднедавна традицію підхопили обласні державні адміністрації, обласні й районні ради, мерії та органи державної влади, які провели аналогічні заходи в більшості областей.

Завершили Молитовний сніданок спільною молитвою за участь всіх присутніх священнослужителів.

«...І впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх та й вилікую їхній Край!» (2 Хронік 7:14).

Олеся БАНАХ.

Михайло ПАНОЧКО
Старший єпископ
Української Церкви Християн Віри Євангельської

«СПРАВЖНЯ ВІРА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ПОСЛУХУ БОЖОМУ СЛОВУ»

Слава Ісусу Христу! Бо Він – центр нашого сніданку, центр нашої віри, основа нашого щастя.

«Після цього з'явився Ісус знов своїм учням над морем Тиверіадським... Говорить їм Симон Петро: Підуй риби вловити. Вони кажуть до нього: І ми підемо з тобою. І пішли вони, і всіли до човна. Та ночі тієї нічого вони не вловили. А як ранок настав, то Ісус став над берегом, але учні не знали, що то був Ісус.

Ісус тоді каже до них: Чи не маєте, діти, якоїсь поживи? Ні, вони відказали. А Він їм сказав: Закиньте невода праворуч від човна, то й знайдете! Вони кинули, і вже не могли його витягнути із-за безлічі риби...

Тоді учень, якого любив був Ісус, говорить Петрові: Це ж Господь!... А Симон Петро, як зачув, що Господь то, накинув на себе одєжину, бо він був нагий, та й кинувся в море...

Інші ж учні, що були недалеко від берега якихось ліктів із двісті, припливли човником, тягнучи невода з рибою. А коли вони вийшли на землю, то бачать розложений жар, а на нім рибу й хліб.

Ісус каже до них: Принесіть тієї риби, що оце ви вловили!» (Ів. 21:1, 3-10).

На мою думку, центральна тема того сніданку на березі Тиверіадського моря така: без послуху Богові результату не буде!

Професіонали працювали всю ніч, вони добре знали, як і коли ловити рибу... Результат – нульовий. Вони мали всі засоби для роботи – човен, сіті, мали все необхідне, але – марно. Вони зголодніли, змерзли... Тільки слово Ісуса змінило ситуацію.

Який приклад можна взяти для нас? В Україні багато професіоналів різного ґатунку. Ми

маємо всі засоби, у нас прекрасна земля, добрий клімат, прекрасне стратегічне розташування... Наші люди працюють не менше, ніж ті апостоли, а сіті – порожнісінькі.

Чого нам бракує? А того, щоб слухати, що говорить Боже Слово. Це великий дефіцит в Україні, і ми лише починаємо робити перші кроки в цьому напрямку... Це дуже тішить. Нам потрібно послухати, що каже Ісус, тоді закинути сіті – і результат буде.

А поки що сіті порожні. Ми борсаємося то

вправо, то вліво, політичних партій маємо до 300, і рейтинг майже у всіх – нульовий.

Я не принижую їх, зовсім ні. Але це доказ того, що там, де починають без Бога – хай навіть при великих грошах, при великій владі і великих кулаках, підминаючи під себе кого лиш можна і де лиш можна, – результат нульовий.

Під час подій на Майдані я радив главам наших Церков зупинити тодішнього очільника держави, бо служба пастирів – захищати овець. Ми дві з половиною години говорили з тією людиною – і до нього нічого не дійшло. Душа там була порожня. Усе було, а результат – нуль.

Що потрібно сьогодні сім'ям, які розвалюються? Слово! «Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос полюбив Церкву» – а не як одноразову посудину. Біблія навчає, як жінки мають ставитися до чоловіків, батьки – до дітей, діти – до батьків. Говорить, як має поводитися влада. Але ж ми – професіонали... І кидаем сіті – а вони порожні...

Послухаймо, що говорить Біблія. Господь хоче нас благословити. Але щастя заховане в Божому Слові, а не в добрій посаді, високих здобутках...

Я дуже хочу, щоб український народ послушався Господа. «Блаженний той муж, що в Законі Господнім Його насолода...», – каже перший Псалом. Бо він буде, як «дерево, при водних потоках посаджене, що листя не в'яне йому...»

В іншому Псалмі написано: «Блаженний той муж, що боїться він Господа...»

Жінка, яка в натовпі слухала Ісуса, у захваті вигукнула: «Блаженна утроба, що носила Тебе, і груди, що Ти ссав їх! А Він відказав: Так. Блаженні ж і ті, хто слухає Божого Слова і Його береже!» (Лк. 11:27-28).

Блаженство України, блаженство сім'ї,

блаженство нашого краю залежить від того, наскільки ми слухаємося Слова Божого. Послухаймося – і результат не забариться.

Господь сказав одного разу: «Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я – то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду...» (Єремії 9:22-23).

Навчимося слухати Його. Якби ті, хто при владі, відкрили Слово Боже і навчилися керувати по Слову: якби жінки навчилися жити по слову, якби чоловіки навчилися любити дружин по Слову – як би все змінилося в нашій країні!..

Конгрес США щоразу починає своє засідання з молитви. А коли Верховна Рада починає засідання з молитви?..

Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій запропонувала це робити ще Верховній Раді попереднього скликання, але нашу пораду відкинули.

Ми співаємо: «Боже великий, єдиний, нам Україну храни...» Але Бог не може її берегти, якщо ми самі для цього не будемо щось робити. Бо якщо я вправо, а ви вліво, – то як нас берегти? Одностайність дарує Біблія. Віру зміцнює Біблія. Людями з великої літери робить Біблія. І ті країни, де Слово було покладене в основу державотворення, – процвітають.

Я б дуже хотів, щоб цей молитовний сніданок не був останнім, але щоб він започаткував добрі речі. Бо без Бога щастя неможливе. Справжня віра – не в обрядах, не в традиціях чи свічках, не в хрестиках. Справжня віра починається з послуху Божому Слову.

Павло Унгурян
народний депутат України

Я дуже радий бути сьогодні на Прикарпатті в готелі з такою чудовою назвою – «Надія». Радий бачити тут керівництво міста й області, депутатів місцевих рад, народних депутатів, з якими ми разом працюємо. Дуже радий, що сьогодні тут співкоординатор і співголова українських молитовних сніданків Оксана Білозір. Радий бачити всіх священнослужителів і пасторів.

Що таке молитовний сніданок? Часто на молитовних сніданках я починаю свій виступ саме з цього питання. Як поєднати молитву і сніданок? І найголовніше – для чого? Відповідь на це питання дає Біблія. Цікаво, що перший молитовний сніданок провів Ісус Христос. Про це читаємо в Євангелії від Івана.

«ЄВРОПА СТАЛА МОГУТНЬОЮ ЛИШЕ ТОМУ, ЩО БУЛА ХРИСТІЯНСЬКОЮ»

Апостол Іван пише: «А як ранок настав, то Ісус став над берегом, але учні не знали, що то був Ісус. Ісус тоді каже до них: Чи не маєте, діти, якоїсь поживи? Ні, вони відказали... А коли вони вийшли на землю, то бачать розложений жар, а на нім рибу й хліб» (Ів. 21:4-5, 9).

Що в цій, такій, здавалося б, звичайній життєвій історії особливого? А особливе те, що учні, котрих Ісус запросив до сніданку, були абсолютно різними людьми.

Візьмімо, наприклад, Петра. Усі ми знаємо його як потужного служителя. Але незадовго до цих подій він тричі зрікся Ісуса, кажучи, що не знає, Хто це. А Господь запрошує його на сніданок.

Там був ще один учень – Хома. І досі в народі його називають Хоמוю Невіруючим. Він сказав, що доки не покладе свої пальці до ран Ісуса, у Воскресіння не повірить. І цього Хома Ісус запрошує до Себе.

Там були ще сини Заведееві, котрі з'ясовували між собою, хто буде праворуч, а хто – ліворуч від Ісуса. І мати їхня теж прислала в Ісуса протекції, піклуючись про дітей.

Там були ще двоє учнів, імен яких не названо. Припускаю, що одним із них був Матвій, митник, який працював на окупантів, на Римську імперію. Він був таким, поки не зустрів Ісуса.

І був ще один учень – Симон Зилот. Зилот – це не його прізвище, це його, можна сказати, професія, покликання. Зилоти були єврейським «правим сектором», такою собі «терористичною сотнею», котра боролася з Римською імперією, влаштовувала засідки і заколоти. Це були патріоти Ізраїлю, котрі воювали за незалежність своєї країни.

І як біля ніг Ісуса Христа могли зібратися такі абсолютно різні люди? Як Він міг вмістити їх усіх? З такими різними поглядами, різною історією?.. Сьогодні тут, на нашому сніданку, теж зібрані абсолютно різні люди: представники «Свободи»,

БПП, «Батьківщини», Опоблоку, Самопоміч... І я б дуже просив вас подати один одному руки, запропонувати чаю... Тому що Ісус Христос – це єдина Особистість, Котра здатна об'єднувати, і віра в Ісуса Христа – єдина сила, котра веде до єдності навіть різних людей.

Сьогодні у нашому залі зібралися греко-католики, православні і протестанти, християни різних конфесій. Тож будемо служити один одному. Власне, сама ідея молитовних сніданків почалася з того, що майже 70 років тому тодішній президент США Ейзенхауер, прийшовши в Овальний кабінет Білого дому, запросив опонентів, республіканців та демократів, щоб вони разом почали молитися і допомагати один одному (бо всім представникам влади доводиться переживати надзвичайно складні моменти, приймати надважкі рішення).

З того часу у Вашингтоні щотижня відбуваються молитовні сніданки. І кожного тижня на них збираються по декілька сотень молитовних груп. Це конгресмени, сенатори, міністри...

Не так давно я відвідав міністерство енергетики США і довідався, що кожного вівторка в кабінеті міністра енергетики США проводяться молитовні сніданки для його команди.

Вони разом снідають, читають Боже Слово, просять мудрості і розуму для розвитку енергетики США. І Бог їм допомагає. А раз на рік на молитовному сніданку у США збираються люди з усього світу.

Молитовні сніданки відбуваються в Німеччині у бундестазі під патронатом Ангели Меркель; у Лондоні – так звані Вестмінстерські сніданки; молитовні сніданки відбуваються в Австрії, Норвегії, Нідерландах, Бельгії, Фінляндії і навіть в Єрусалимі. І вони об'єднують не тільки християн, але й юдеїв і мусульман, тому що Особа Ісуса Христа набагато вища за релігійні відмінності.

Ось у чому ідея молитовних сніданків. Саме тому у Верховній Раді України ми вже більше 11 років тому утворили християнську молитовну групу і кожного четверга, незалежно від конфесійної і фракційної належності, разом читаємо Боже Слово і намагаємося бути миротворцями в нашій непростій Верховній Раді. І ухвалюємо хороші закони. Слава Богу за це.

Сьогодні, коли Україна опинилася перед серйозними викликами, коли на Сході ведеться війна, коли після тяжких випробувань ми змінили назви наших вулиць і міст, позбулися атеїстичних монументів, питання полягає в тому, хто стане на їхньому місці. Які цінності оберуть наша молодь, наші діти?

Зі сходу нашої країни ми маємо страшного «ведмедя», а з заходу заповзають лукаві «змії», які кажуть, що християнство застаріло і на часі – гендерна ідеологія. Треба, мовляв, легалізувати одностатеві шлюби, позбутися традиційного розуміння сім'ї, прийняти європейські цінності.

Ніякі це не європейські цінності! Європа стала могутньою лише тому, що була християнською. Команда активістів на Прикарпатті зробила величезну роботу для захисту сімейних цінностей. Слава Богу за це! Ви – великий приклад для України.

Особливу подяку висловлюю міському голові Руслану Марцінківу. Івано-Франківськ – приклад того, як місто може розвиватися, не втрачаючи своєї християнської ідентичності.

Це сьогодні – єдиний можливий шлях розвитку. Тільки віра в Ісуса Христа, яка втілилася у щоденне життя, зробила Європу успішною. Лише Боже Слово, етика християнства, сімейні цінності, цінність тверезості і цінність праці – це те, що виведе Україну вперед.

«СІМ'Я - ЦЕ НЕ ЛЮДСЬКА ВИГАДКА, А БОЖИЙ ЗАДУМ»

За підсумками 2018 року в Україні чисельність населення зменшилась на 250 тис. осіб. Це населення Івано-Франківська. Щодня в Україні народжується біля 900 дітей, а помирає більше 1600 людей. Це означає, що Україна втрачає близько 700 громадян щодня.

За роки незалежності кількість українських дітей зменшилася удвоє (з 14 млн. до 7 млн.). Рівень розлучень стабільно високий і становить понад 60%, більше 4 млн. дітей зростають без батька, а близько 25% дітей виховуються у проблемних сім'ях (алкоголь, наркоманія, насильство тощо). До цих проблем варто додати ще трудову міграцію, міграцію студентів на навчання і т.д.

На фоні страшної статистики смертності та розлучень, важкої економічної ситуації та зменшення народжуваності проти української сім'ї розгорнулася справжня війна!

Щоб продовжити розпочату роботу щодо захисту сімейних цінностей, а також аби сформувати потужний просімейний фронт України, сімейний рух України за підтримки Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» 1 березня в Українському домі провів Всеукраїнський форум сім'ї.

Мета Форуму – привернення уваги до проблем сім'ї та дітей в Україні, консолідація зусиль представників органів влади і громадськості для захисту

цінностей української сім'ї та формування державної сімейної політики, заснованої на українських традиційних цінностях.

У Форумі взяли участь Президент України, урядовці, парламентарі, науковці, журналісти, освітяни, представники громадськості, органи влади та органи місцевого самоврядування, релігійні організації, батьківські комітети, просімейні, дитячі і молодіжні організації з усіх областей України, а також гості зі США, Ірландії, Литви, Латвії.

За словами організаторів, на заході були присутні близько 1000 делегатів. Серед них окреме місце посідали сімейні активісти, учасники громадських організацій, які захищають батьківство, материнство, дитинство.

Особливими гостями Форуму була сім'я Ковалевичів із с. Глинного Рокитнівського району Рівненщини, в якій цьогогоріч народилася 19-та дитина. Це одна з найбільших сімей в Україні. Батько 11 дочок і вісьмох синів зазначив, що діти – це подарунки неба, і закликав не боятися народжувати дітей.

До слова був запрошений старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко. Він наголосив на необхідності частіше звертати увагу на Священне Писання

– лист, який Небесний Батько адресує всім людям, і підкреслив, що Форум – це реакція християн на виклики ХХІ століття. «Хто б міг подумати, що після жакхливих кривавих жнив ідеологій ХХ століття, які валом пройшлися по багатьох країнах світу, виникне ще одна ідеологія, і вона найстрашніша, тому що жодна інша ідеологія не зазіхала на сім'ю. Це має закликати нас до активних дій. Сім'я – Богом встановлена інституція, це святеє святих. Християни всієї України мають об'єднатися, щоб відчуті цю загрозу. Не тоді, коли це буде пізно, а вже зараз. Біблія чітко вчить, як має ставитися чоловік до жінки, жінка – до чоловіка, діти до батьків і батьки до дітей. Хотілося б, щоб ми почали реалізувати ці речі». М. Паночко виступив з ініціативою запровадити в школі уроки сімейних відносин.

Митрополит Епіфаній зазначив, що в Біблії є відповідь на запитання, якою має бути щаслива сім'я: «Сім'я в українському суспільстві перебуває в безпорадному стані. Як наслідок, ми маємо великий відсоток розлучень і сирітства при живих батьках. Святе Письмо вчить нас, що сім'я – це не людська вигадка, а Божий задум. Сім'я Божим задумом розглядається як союз двох статей – чоловічої і жіночої. Інакше не може бути».

«Український народ протягом багаторічної історії ввібрав у свою культуру найкращі моральні і християнські цінності, які стали основою для побудови міцної і щасливої родини. А вона

завжди була головною цінністю наших батьків і прадідів. Однак сьогодні ми повинні захищати українську родину, бо вона зазнала серйозних нападок протягом останнього десятиліття. Деструктивні сили активізувалися і використовують всі можливості, щоб зруйнувати українські сімейні і духовні традиції, нав'язуючи аморальні цінності», – зазначив Павло Унгурян, народний депутат України, координатор Національного сімейного руху.

Звучала сумна статистика. У рейтингах країн із найстрімкішим скороченням працездатного населення Україна посіла перше місце, а за показниками старіння – 29-те місце у світі. Скорочення населення стає для нашої країни одним із головних факторів, що загрожує не просто національній безпеці, а й самому існуванню нашої нації.

Секретар РНБО Олександр Турчинов на Всеукраїнському форумі сім'ї виступив проти «сотні гендерів» у законодавстві й за побудову України на вічних євангельських цінностях.

«За п'ять років війна забрала життя 13 тисяч українців, близько трьох тисяч з них – військовослужбовців. Це страшні цифри, але не вони визначають небезпечну демографічну кризу в нашій країні. Так, у 2018 році в Україні народилося 335 тисяч немовлят, а пішли з життя 587 тисяч осіб. Тобто за рік українців стало менше на 252 000. І ця чорна тенденція щороку тільки погіршується», – зазначив Секретар РНБО України, додавши, що згідно зі

статистикою, у 2018 році народжуваність в Україні впала на 7% порівняно з минулим роком, а «кількість перерваних вагітностей тільки в офіційних медичних установах щороку становить понад 100 000».

Олександр Турчинов також вказав, що для збереження України та українського народу від руйнації та деморалізації є тільки один історичний досвід – будувати країну на вічних євангельських цінностях. І підкреслив, що сім'я – це союз чоловіка і жінки, і спроба підмінити в українському законодавстві ті «споконвічні дві статі сотнями вигаданих гендерів» – це порушення Конституції, християнської моралі та є наступом на традиційні для нашої країни цінності».

Тема сім'ї об'єднала діаметрально різних за поглядами людей. Про подолання демографічної кризи, про важливість сім'ї і необхідність формування ефективної сімейної політики говорили також міністр юстиції Павло Петренко, міністр молоді та спорту Ігор Жданов, голови депутатських фракцій Верховної Ради Юлія Тимошенко, Олег Березюк, Максим Бурбак та інші.

За результатами форуму його делегати ухвалили резолюцію, в якій вимагають від керівництва держави забезпечити захист сімейних цінностей та інституту сім'ї в Україні, створити відповідне законодавство і центральний орган виконавчої влади.

Організатори та учасники форуму заявили про необхідність підтримки сім'ї та сімейних цінностей в Україні, що має виражатися в конкретних кроках з боку держави. Серед них – створення профільної інституції, розвиток мережі фахівців у всіх регіонах України, які надаватимуть підтримку сім'ям, просвітницька робота, підвищення рівня усвідомленого батьківства, недопущення появи в соціальній рекламі «пропаганди різних видів девіантної поведінки».

А ще учасники Форуму просять ліквідувати посаду Уповноваженого з питань гендерної політики і виступають проти ратифікації Стамбульської конвенції.

Нагадаємо, що 2019 рік Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій оголосила Роком сім'ї в Україні.

За матеріалами censor.net, chve.org.ua.

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

«Якщо визнаєш своїми устами Господа Ісуса й повіриш у своєму серці, що Бог підняв Його з мертвих, то спасешся» (Римлян 10:9).

Уважно читаючи Святе Письмо, неможливо не звернути увагу на той незаперечний факт, що просто вірити в Бога існування – зовсім недостатньо для того, щоб мати право називатися Божою дитиною і надіятися на вічність з Ним. Бо й «демони вірують – і тремтять» (Якова 2:19). Увірувати – це значить, покаявшись у всіх гріхах, визнати панування Господа Ісуса у всьому житті і підпорядкувати своє життя Його плану і Його Слову. І зробити це можна лише у щирій сердечній молитві.

Ось взірць такої молитви:

«Отче Небесний! Я приходжу до Тебе, усвідомлюючи всю свою гріховність. Прости за те, що жив без Тебе, прости всі мої гріхи, усі гріховні вчинки, слова і думки. Я вірю Твоєму Слову. Вірю, що Ти приймаєш кожного, хто приходить до Тебе.

Господи, прости і будь милостивий до мене. Я не хочу жити колишнім життям. Я хочу належати Тобі, Ісусе! Увійди в моє серце, очисти мене. Будь моїм Спасителем і єдиним Паном мого життя, Паном всього мого єства, мого духа, душі і тіла.

Я визнаю Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом і дякую за те, що Ти чуєш мою молитву. Я вірую прийняти Твоє спасіння. Дякую за те, що Ти прийняв мене таким, яким я є. Амінь».

Повторимося, що ця молитва – взірць. Ви можете розказати Отцеві все, що гнітить вас, наповнює душу страхами і почуттям провини, розказати про всі навіязливі думки і страхи, покаятися у всіх недобрих вчинках.

Бог все одно бачить і знає все. Але працює Він лише з тим, що людина виносить на Його світло, визнаючи всі свої гріхи, якими б мерзенними вони не виглядали.

Якщо ви помолилися такою молитвою – вітаємо! Це рішення назавжди змінить ваше життя! Ви розпочали свою мандрівку з Богом.

Але що робити далі?

У Біблії описані п'ять кроків, які допоможуть вам обрати правильний напрямок.

Переконайтеся, що правильно розумієте, що таке спасіння

Слово Боже повідомляє: «Ось це я написав вам, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Івана 5:13).

Бог хоче, щоб ми розуміли, що таке спасіння. Щоб ми мали тверде переконання в тому, що спасенні.

Ключові аспекти спасіння:

а) Усі люди згрішили. Усі чинили речі, неприємні для Бога (Римлян 3:23);

б) через гріхи ми заслуговуємо на покарання – вічне відокремлення від Бога (Римлян 6:23);

в) Ісус помер на хресті, щоб заплатити за наші гріхи (Римлян 5:8; 2 Коринтян 5:21). Він помер замість нас, прийнявши покарання, призначене нам. А воскресіння Ісуса довело, що Його смерть була достатньою платою за наші гріхи;

г) Бог дарує прощення і спасіння всім, хто покладається у своїй вірі на Ісуса, вірячи у Його смерть як відплату за гріхи (Івана 3:16; Римлян 5:1; 8:1).

Ось що таке спасіння! Якщо ви повірили в Ісуса Христа як свого Спасителя – ви спасенні! Усі ваші гріхи

прощені, і Бог обіцяє ніколи не залишити вас (Римлян 8:38-39; Матвія 28:20).

Пам'ятайте – ваше спасіння гарантує Ісус Христос (Івана 10:28-29). Якщо ви вірите в Ісуса як свого єдиного Спасителя, то можете бути впевнені, що проведете вічність із Богом на небесах!

Знайдіть громаду, де вивчають Святе Письмо

Церква – це не будівля. Церква – це люди. Тим, хто вірує в Ісуса Христа, надзвичайно важливо перебувати в єдності один з одним. У цьому полягає одна з першочергових цілей Церкви.

Тому радимо вам знайти громаду, де вивчають Святе Письмо і дотримуються його постанов і порад. Так ви зможете дізнатися, як застосовувати Божі вказівки у своєму житті.

Розуміння Біблії – це ключ до успішного та ефективного християнського життя. Святий апостол Павло у своєму листі до молодого учня Тимофія наголошує: «Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, щоб Божья людина була досконала, на всяке добре діло готова» (2 Тимофія 3:16-17).

Ще одна ціль церкви – поклоніння Богові, подяка Йому за все, що Він зробив для нас. Бог спас нас. Бог

любить нас і дає нам усе необхідне. Бог скеровує та наставляє нас. Як ми можемо не дякувати Йому?! Бог Святий, праведний, люблячий, милосердний і повний благодаті. Текст з Книги Об'явлення 4:11 проголошує: «Достойний Ти, Господи і Боже наш, прийняти славу, честь і силу, бо Ти створив усе, і завдяки Твоїй волі все постало і було створене!».

Виділіть час для щоденного спілкування з Богом

Надзвичайно важливо щодня проводити час у спілкуванні з Богом. Де-хто виділяє на це час уранці, дехто – ввечері. Не має значення, коли ви розмовлятимете з Богом. Головне – робити це регулярно.

Час, проведений з Богом, – це не лише висловлювання Йому всіх своїх бажань і потреб, тобто молитва; це ще і слухання, що скаже Бог вам. А найпевніше Він це робить через Своє Слово, Біблію.

Молитва – це звичайна розмова. Розповідайте Богові про свої турботи і проблеми. Просіть дати вам мудрість і пораду. Просіть забезпечити свої потреби. Говоріть Богові, як сильно ви любите Його і як цінуєте все, що Він робить для вас. Дякуйте Йому. У цьому і полягає молитва. Читання Святого Письма не обмежується тим, що вивчають у церкві. Необхідно і вкрай важливо читати Біблію самостійно.

Біблія містить усю інформацію, необхідну для успішного християнського життя. Вона містить Божі поради стосовно того, як приймати правильні рішення, як пізнавати Божу волю, як служити іншим і як зростати духовно.

Біблія – це Боже Слово, звернене конкретно до нас. Це Божа інструкція щодо того, як жити, щоб це було до вподоби Богові і приємне для нас.

Розвивайте стосунки з людьми, які допоможуть вам духовно зростати

Слово Боже застерігає: «Не дайте себе звести: товариство лихе несе добрі звичаї» (1 Коринтян 15:33). Біблія переповнена попередженнями про те, який вплив лихі люди можуть справляти на нас. Проведення часу з такими людьми неминуче призведе до спокуси. Характер тих, хто оточує нас, «відіб'ється» в нас. Саме тому так важливо оточувати себе людьми, які люблять Господа і посвячені Йому.

Спробуйте знайти друзів, можливо, зі своєї церкви, які зможуть

підтримувати вас (Євреїв 3:13; 10:24).

Це не означає, що ви повинні залишити всіх своїх друзів, які не знають Господа Ісуса як свого Спасителя. Продовжуйте дружити з ними і любити їх. Просто дайте їм зрозуміти, що Ісус змінив ваше життя і ви не можете робити те, що робили зазвичай. Просіть Бога дати вам можливість поділитися звісткою про Ісуса з друзями.

Прийміть хрещення як акт публічного проголошення своєї віри в Христа

Багато людей неправильно розуміють, що таке хрещення. Слово «хреститися» означає занурюватися у воду. Хрещення – це біблійний спосіб публічного проголошення вашої віри у Христа і рішення слідувати за Ним.

Євангеліст Марко ясно і недвозначно пише: «Хто увірує й охреститься, – буде спасений, а хто не увірує – засуджений буде!» (Марка 16:16).

Ось порядок: спершу увірувати, а тоді, як наслідок свого увірування, – охреститися.

Хрещення, тобто занурення у воду, згідно зі Святим Письмом, символізує поховання з Христом, а вихід із води – Його воскресіння. У хрещенні ми ототожнюємо себе з Ісусовою смертю, похованням і воскресінням (Римлян 6:3-4).

Хрещення не спасає. Хрещення не змиває наші гріхи. Хрещення – це просто крок послуху, акт публічного проголошення віри у Христа як свого Спасителя.

Приклад водного хрещення залишив для нас Сам Господь, коли сказав Іванові Хрестителю: «... Так годиться нам виповнити всю правду» (Матвія 3:15).

Тільки ставши дитиною Божою, ми отримуємо силу і здатність жити новим життям. Бо нам у всьому допомагає Господь і Спаситель. Він Сам сказав: «Без Мене нічого чинити не можете ви» (Івана 15:5).

І тільки тепер ми не лише розуміємо, а й здатні виконувати настанови, котрі нам залишив святий апостол Іван: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва – це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Івана 2:15-17).

СТРАХ, ЯКОГО НЕ ВИСТАЧАЄ

Страхів у житті людей дуже багато, щоб можна було з ними впоратися – раціоналізувати, управляти, вигнати геть взагалі. Але є страх, якого нам не вистачає. Він звільняє від інших страхів, спасає від небезпек, оберігає від спокус. Це – страх Божий.

«Страх Божий!» – так говорили колись, коли траплялося щось страшне і дивне. Чому тепер рідко так говорять? Бо страшне і дивне стало нормою. А богобоязливість – рідкістю.

Не так вже і давно на телеканалах можна було бачити рекламний ролик, у якому «видатний юрист» говорив студентам юридичної академії: «Ви юристи. Ви і є справедливість». Стає страшно від того, як підло, безстрашно людей вводять в оману. Юристи служать юстиції, але самі вони не є юстицією. Юристи, як і всі, перебувають під законом, і це має допомагати людям, а не бути приводом до маніпуляцій законом.

Цей приклад свідчить про те, що люди втратили страх перед вищою справедливістю. Вони не бояться народу, бо звикли нахабно говорити від його імені. Вони не бояться Церкви, бо увійшли в Церкву і зробили її частиною своєї безбожної системи. Вони не бояться суду, бо там сидять їхні судді. Вони не бояться докорів Біблії, бо вади, про які вона говорить, вони бачать у інших, а не у собі.

Страшно, коли такі люди легко і професійно

брешуть, і то так, що самі починають вірити в те, що знають істину і її представляють.

У радянському суспільстві законність підтримувалася каральною системою і страхом бути покараним. Щось подібне побутує і в народному християнстві – страх пекельних мук змушує «вірити в Бога».

Але страх Божий – це не страх покарання, але побоювання порушити вищий закон. Страх Божий – це відчуття вищої справедливості, визнання своєї підзвітності Богу. Біблійний Йосип каже братам: «Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога?» (Бут. 50:19).

Страх Божий береже його в спокусах владою, могутністю і славою. Він міг би стратити тих, хто його образив, без суду і слідства, але вирішує, що краще – простити. Не все дозволено, навіть якщо все можливо. Бог знає, як я використовую свою силу і своє право, свої гроші і свої здібності.

Біблійна концепція страху Божого не має нічого спільного зі страхом собаки, якого тримають на ланцюгу і постійно погрожують палицею за найменшу провинку. У Божому страху діє не природний інстинкт виживання, а вища духовна здатність організовувати своє життя відповідно з Божими правилами. Страх порушити своє призначення, зрадити поклонання, образити Бога пов'язаний з унікальністю людини у світі як вільної, але присвяченої Богу особи, котру Він покликав. Такий страх перед Богом набуває форми благоговіння, де є священний трепет перед Богом, розуміння Бога як добра і особистісно окреслене відчуття любові.

Люди перестали боятися чортів і пекельних скворідок, а переставши боятися, перестали

ходити в церкву, яка будувала своє вчення на примітивному залякуванні.

Згідно з Біблією «страх Божий» – це страх завдати болю, образити, втратити. Втратити Бога і ти самим втратиш себе – а це страшніше за будь-які муки.

Бог не лякає нас, не принижує нашу гідність, не здобуває нас ціною страху. Він спасає нас від рабського страху, повертає до Себе. Він примирює нас із законом, викупляє нашу провинку, відновлює правосуддя і нашу невинність. У Бозі ми виправдані судом вищої інстанції, переступів, провини і страху більше немає.

Страх Божий – те, що тримає мене в рамках Божого Закону. Це страх, який утримує від зла: «Страх Господній – лихе все ненавидіти: я ненавиджу лиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста!» (Приповісті 8:13). Страх Божий звільняє від усіх інших страхів.

Удитинстві я тайкома прочитав щоденник одного священнослужителя, котрого поважав і вважав своїм наставником. Там було описано одну історію з його життя, коли вночі він на порожній вулиці почув попереду шум боротьби і крики про допомогу. Страх повернув його тіло назад і змусив ватані ноги втікати. Страх Божий зупинив його і відновив мужність іти на допомогу іншій людині – всупереч страху, інстинкту самозбереження.

Я кілька днів ходив під враженням прочитаного, примірював на себе описану ситуацію і майже відчував ці два страхи – тваринний страх за себе і страх вчинити наперекір сумлінню. Страх, що звільняє і надихає, – Божий страх.

Ми живемо наприкінці часів, коли аргументи

вже не працюють. Розбещена і самовпевнена людина живе в полоні ілюзій «миру і безпеки» і безстрашно йде до кінця.

Лише Божий страх – це вбудоване в людину благоговіння, священний трепет перед Богом – здатний отверезити на краю прірви, напередодні Божого суду.

Божа велич стане очевидною на тлі Його суду. Падіння видимого порядку, руїни міст, мори сколихнуть людство. У цьому жаху буде дано останній шанс на покаяння, шанс схилитися перед Богом або в нерозказаності зробити своє серце ще жорстокішим.

Дорогий читачу, зупинися вчасно. Відчуття Божого страху – попередження, як червоне світло, стоп-сигнал небезпечі. Не йди на червоне світло, утримай свою ногу, руку, слово, погляд.

Запитуй себе, чи не розсварить твій вибір тебе з твоїм сумлінням і Богом. Дорожи стосунками з Ним, не дозволяй чужому впливу чи власній примсі їх зруйнувати.

Визнай Ісуса Христа Господом, у тому числі і тоді, коли нема сили на вольовий вчинок. Називай все своїми іменами. Це вже позиція, вже вибір. Називати Ісуса Господом – означає визнати, що все життя – під Його владою. Це відразу відкриває двері для Божого захисту.

Не думай, як тобі впоратися з багатьма страхами, шукай Божого страху, який від них спасає, шукай Бога. Там, де є богобоязливість, присутній Бог, доступні Його мудрість і допомога. Це те, чого нам не вистачає. Це те, що варто оберегати.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

Ключі

Мене звуть Аброл Кахаров. У 1965 році я працював головою спостережної комісії із захисту прав ув'язнених у виправній колонії номер 6442 в Узбекистані. Не можу забути випадок, який вразив мене до глибини душі. Свідомо чи несвідомо, але все життя я звіряю свої дії з тим учинком, свідком, а точніше, причетним до якого я тоді став.

Сьогодні ж вирішимо це питання. А поки чаю поп'ємо.

– Дякую, додому поїду, годинку хоч посплю.

Полковник важко підвівся і повільно пішов до виходу, накинув на плече шинель, а потім додав:

– Аброле, ну, то я розраховую на тебе. Офіцери не повинні знати... Мені більше нема до кого йти...

Я обійняв Лукича:

– Я вже знаю, до кого йти. До обіду ключі у тебе в кишені будуть.

Лукич зусиллям волі вичавив із себе посмішку і причинив за собою двері.

Уранці полковника на шиківанні не було. «Мабуть, заспокоївся і заснув», – подумав. І, тільки-но закінчилася звірка ув'язнених, звернувся до чергового, лейтенанта Скворцова:

– Синякіна до мене в кабінет.

Не встиг повернутися в управління, бачу, Синякін уже удверях тупцює. Я впустив його. Той, зачекавши, поки я сяду, теж сів і, помітивши на моєму обличчі усмішку, осмілів, перекинув ногу на ногу і зазмер в очікуванні.

– Синякін, я знаю, ти поважаш Івана Лукича.

– Він порядний. Справу, звичайно, свою робить, але тримає себе у рамках. Ми поважаємо його, – закивав головою Синякін.

– Треба йому допомогти. Вночі у поїзді у нього ключі викрали, а в цій зв'язці і ключі від сейфа. Потрібно розкрити сейф, другий ключ усередині, у сейфі, тож просто відкрити потрібно і все.

Синякін примружився від задоволення:

– Вирішимо, без питань. Тут тільки ось яке діло... Нас у «сімейці» троє...

– Лабуня в боргу не залишиться. Ти допоможи, а потім поговоримо.

Я відпустив Синякіна і відправився у корпус великого дроблення, там іще вчора неполадки були. Іду коридором, бачу, наш столяр Воронін над дверима начальника чаклує. Уже удверях зіткнувся із самим Лукичем, усміхнувся і ледь чутно сказав:

– Процес пішов, зайду перед обідом.

Повертаюся, а Синякін уже

під дверима чекає. Зайшли до кабінету.

– Тут справа серйозна. Підставити нас хочете? – заговорив Синякін.

– Не розумів, роз'ясни, – напружився я.

– Вночі у місті «взяли» банк і все до копійки, включаючи валюту, винесли.

– Ні, я не в курсі.

Тут же набрав міський відділ міліції, попросив з'єднати з заступником начальника Ахмедовим:

– Даніяре, що там із банком? Це правда?

– Правда, Аброле, правда, я сам щойно звідти. Там народу – не проштовхнутися, кілька вертольотів із Ташкента прилетіло.

– Гаразд, потім поговоримо.

Я поклав трубку:

– Ну, а нас ця справа як стосується?

– Безпосередньо. Братва каже, що терміново знадобився «ведмежатник», на якого потрібно цю справу повісити. Ось і вигадали пропажу ключів.

– А якщо я дам чесне слово?

– Ні, начальнику, – зітхнув Синякін. – Мені мільйон разів чесне слово «погонники» давали, а що з того? Пацани вирішили: ми не втручаємося. Лукича поважаємо, тому даємо слово, що про цю пропажу ніхто за стінами в'язниці не дізнається. Це все, що ми можемо зробити. Вибачай, начальнику, я пішов.

Я сидів ні живий, ні мертвий. Що робити? У начальника скупчуються матеріали, документи, які необхідно печаткою завіряти. Секретарка метушиться, нервує, не розуміє, чому Лукич тягне.

Не маючи жодного поняття, як далі бути, я вийшов у двір. Повз мене на обід крокувала бригада баптистів. Згадав я інструментальника Івана Суботіна. Казали, він на всі руки майстер, унікальна людина. Він у колоні крокував у передостанньому ряду.

– Суботін, ходи-но сюди, – махнув я йому рукою і підвів до найближчої лавки. – Іване, ти серйозна людина, а тому я з тобою буду відвертий. У нашого начальника викрали зв'язку ключів, а на ній – і ключі від сейфа. Другі ключі у сейфі, потрібно цей сейф відкрити. Візьмешся?

– Ми на третьому курсі вивчали, як там усе влаштоване. У принципі, я розумію, але гарантувати не можу. Готовий спробувати,

– погодився Суботін.

– Ну і добре, пообідай, візьми все необхідне – і до мене.

Після обіду, коли Суботін збирав ключі, до нього підійшов Синякін із «пацанами».

– Слухай, Іване, ти чого себе під статтю заганаєш? Ти що, не чув, що вночі пограбували банк? Тепер їм потрібно на когось цю справу списати. Ти ж безконвойник. Значить, міг вийти в місто... Словом, Москва вимагає терміново. Тільки-но розкриєш сейф, одразу ж тебе і «пов'яжуть». За тиждень-другий суд організують, «вишку» присудять і через кілька днів «шльопнуть». Думай!

Іван спокійно вислухав:

– Я не знаю, що там і як, але я обіцяв людині допомоги, а решту Господь углядить.

Ті занервували:

– Ми допомоги тобі хочемо.

Іван усміхнувся:

– Дякую, мені є Кого просити про допомогу.

Чотири години сидів біля сейфа Суботін. Нарешті вийшов із кабінету в приймальню, де, увесь на нервах, сидів полковник:

– Проходьте, громадянин полковнику, можете відкрити сейф.

Полковник тремтячими руками взявся за ручку сейфа і потягнув на себе, дверцята зі скрипом відчинилися, він повільно позадував і, все ще не вірячи власним очам, стомлено опустився у крісло.

– Іваночку, – сиплим голосом заговорив він.

– Немає такої нагороди, якою б я міг тебе нагородити! Я знаю, що хлопці тебе судом лякали, а ти не злякався. Коли звільнишся, посидимо в мене.

– Громадянин начальник, дозвольте мені в інструментальному цеху завтра попрацювати. У зв'язку з цією справою...

– А що ще потрібно робити? – здивувався полковник.

– Та ж ключі повністю замінити треба, адже невідомо, у чиїх руках викрадена зв'язка.

Полковник схопився за серце:

– Та такими, як ти, країна пишатися повинна, а вони тебе гноять, як ворога народу!

Лукич підійшов до Суботіна і міцно стиснув його в обіймах.

* * *

Минуло три роки. Іван Суботін отримав наказ про звільнення, зібрав свої нехитрі пожитки і, попрощавшись із сусідами по камері і братами по вірі, вийшов за ворота в'язниці. Біля воріт стояв, виблискуючи перламутровими боками, легковий автомобіль «Победа». Водій, побачивши Суботіна, поспішно вийшов із кабінети, підійшов до нього і простягнув руку:

– Я Микола Борзяєв, родич Лабуні Івана Лукича. Пам'ятаєш, він у вас був начальником в'язниці? Уже два роки на пенсії. Ваш поїзд тільки за чотири години, тож ми у нас посидимо і до поїзда вас відвеземо. Не заперечуєте? Уже в машині Микола сказав:

– Іван Лукич сам би приїхав, але саме сьогодні проповідує.

– А він що, віруючий? – здивувався Суботін.

– Так, уже півтора року як до церкви ходить...

ЦИГАНКА РОЗА

Дві подруги на автостанції чекали свого автобуса, щоб їхати на навчання. Зненацька вони помітили стару огрядну циганку, що смалила цигарку й крутилася в натовпі пасажирів, вишукуючи собі довірливих «клієнтів». Угледівши новеньких дівчат, вона поспішила до них.

– Красуні – почала циганка жваво, – бажате знати своє майбутнє? Я вам допоможу. Вашу долю покажуть ваші руки і мої карти. Стара Роза ніколи не бреше. Скажу вам усю правду, нічого не втаю, і недорого вам це обійдеться.

Дівчата насторожено відступили від неї. Але та настирливо наполягала на своїх дешевих «послугах». Зрозумівши, що циганка не дасть їм спокою, Яна, котра була сміливою, сказала:

– Навпаки, тітко. Ви й не уявляєте, як ця ваша «добра» послуга може дорого обійтися всім, хто нею скористається.

Циганка Роза здивовано звела дугою свої густі брови й стала заперечувати:

– Та кажу ж вам, дівчатонька, що недорого.

Дасте Розі стільки, скільки вам не шкода, і досить.

– Ні, нам і дарма не треба того вашого ворожіння, – продовжувала твердо Яна. – Ми

обидві – християнки, і нашу долю знає тільки Живий Бог. А ви краще залиште це заняття, бо воно дуже грішне. Слово Боже засуджує ворожіння, чародійства і все, що є мерзотою для Господа. Бог ненавидить цей гріх, і плата за нього – смерть. А в часі Ісуса Христа всіх ворожок побивали камінням.

Циганка, очевидно, почула про таке вперше, її чорні очі розгублено забігали, шукаючи щось на виправдання.

– Не хочете, щоб поворожила, то й не треба. Ще й камінням погрожують, – ображено пробурмотіла стара й відійшла геть.

– Шкода, що ми не маємо з собою Нового Заповіту, – мовила, жалкуючи, Яна.

– Ти думаєш, вона його читатиме? – з сумнівом запитала подруга.

– Хто знає, може, і до таких загиблих у забобонах душ колись приїде Боже прозріння.

За якийсь час дівчата знову зустріли ту жінку на вокзалі. Циганка сиділа на лавці, розстеливши перед собою карти. Цього разу їй «пощастило» більше – якась молоденька особа довірливо простягла старій свою руку й уважно прислухалася, що та їй «пророкує». Дівчатам було боляче спостерігати за ними, захотілося підійти й зірвати той «сеанс», відкликати те нерозумне дівча, не дати заплутати наївну душу страшними диявольськими путами...

Яна з одноклассниками стояла біля каси, коли стара Роза з'явилася у залі й почала пильно видивлятися нову «жертву». Прimitивши студентку, вона впевнено рушила в їх

бік, як завжди приповідючи свої улюблені примовки. Та, впізнавши дівчат, враз змінила інтонацію і з якоюсь зневагою кинула до них:

– Ви тут, християнки! – виділивши наголою останнє слово. – Знаю, що ви ладні закидати мене камінням, але вам ворожити я сама не хочу.

– Не камінням, тітко Розо, – знайшлася одразу Яна, зрадивши такої нагоді й, згадавши, що у неїдесь між книжками у торбинці було кілька цікавих трактатів, стала їх діставати.

Циганка недовіркою стежила за тим, що робить дівчина. Не відразу вона зважилася взяти в руки ті дорожочні брошури, де йшлося про визволення від окултних пут і небезпеку ворожіння та чарівництва. Яна, бачачи її вагання, подумки молилася за неї.

Вони вже від'їжджали від зупинки, коли Яна, що сиділа біля вікна, помітила щось надворі і, всміхаючись, легенько штовхнула подругу. Циганка Роза, вмовившись осторонь дороги, прямо на бордюрі, уважно переглядала брошуру...

Подальша доля тієї старої циганки невідомо, тільки більше дівчатам на очі на автостанції вона не потрапляла.

Сподіваємося, що якась зернинка залишилася в її серці, і в цю темну душу, може, теж заглянуло світло Господньої істини, що не згасне воно в ній, і стара циганка Роза понесе той маленький промінчик далі – до таких, як і вона, до свого народу, який гине в тяжких гріхах.

Людмила КАЛАШНИКОВА.

ОСНОВА ВІРИ

Існування Бога підтверджується красою і гармонійністю навколишнього світу, стверджує Кларк Піннок у своїй книзі «Розумні основи для віри». Ще Жан Кальвін писав: «Як на небесах, так і на землі існують численні свідчення Його чудової премудрості; це не тільки ті не цілком ясні предмети, розібратися в яких можна лише за допомогою астрономії, медицини і всіх природничих наук, але також ті предмети і явища, які впадають у вічі навіть найбільш необізнаним і малоосвіченим людям, бо їх просто неможливо не бачити».

Точку зору Кальвіна підтримує і Біблія, хоча вона, подібно до Кальвіна, значно більше уваги приділяє надприродним проявам могутності Бога. Псалмоспівець виголошує: «Небо звіщає про Божую славу, а про чин Його рук розказує небозвід» (Пс. 18:2).

Апостол Павло навчає, що кожна людина (інакше кажучи, кожен з нас) має достатнє знання істини про Бога, і тому небажання шанувати Бога і відсутність подяки Йому не мають виправдання.

Реальність Бога повсюдна, у всьому творінні, і ми ніяк не можемо не бачити її. Павло пише: «Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням

про твори стає видиме...» (Рим. 1:20). Світ сам по собі є постійним свідченням про Творця.

Ці слова Павла підтверджуються свідченнями Старого Завіту. Перший розділ Книги Буття передає живе відчуття мудрості Бога, Який створив світ, щоби населити його людьми. Як каже пророк Ісая: «...Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, на проживання на ній Він її вформував...» (Іс. 45:18).

Євреї мали глибоке почуття співрозмірності і цілеспрямованості всесвіту, створеного мудрістю і знанням Господа. Це відчуття передає і псалмоспівець: «Які то численні діла Твої, Господи, Ти мудро вчинив їх усіх, Твого

творива повна земля!» (Пс. 103:24).

У всесвіті існує таємниця, що вражає розум людини і спонукує до пізнання. Перш ніж виникло світське наукове мислення, люди зверталися до релігії в пошуках розгадки цієї таємниці. За допомогою своїх символів релігія давала відповіді на багато філософських запитань.

У контексті грецької філософії розвинулася метафізика. Заснована на здивуванні (чому речі такі, які вони є?), метафізика робить сміливу спробу зрозуміти світ в цілому і прийти до деяких думок про його ціль.

У середні віки багато християнських богословів засвоїли логічний апарат грецької філософії і намагалися застосувати його до біблійних понять. Так були створені класичні аргументи на користь існування Бога, які найбільш повно розгорнув Тома Аквінський.

Однак філософія нового часу виступила з доволі різкою критикою цих доказів. Кант обґрунтував тезу про те, що доказ існування буття Бога не може бути отриманий в галузі розуму. В кінцевому підсумку богослов'я відвернулося від метафізики, зосередившись на питаннях моралі і релігійного досвіду.

Чудеса задуму

Сучасне суспільство перебуває під сильним впливом наукового світогляду. Тому нам близька та аргументація на користь існування Бога, яка апелює до мудрості і досконалості задуму, що лежить в основі світобудови.

Людський мозок містить близько півтора кілограми сірої речовини. Однак досі жоден суперкомп'ютер не може відтворити і незначної частки тих операцій, які мозок здійснює щогодини. Мозок складається більш ніж з 30 мільярдів клітин і являє собою цілий світ, здебільшого невідомий для нас, це одне з чудес всесвіту. Чи можна повірити, що такий складний і високоорганізований орган виник у результаті випадкових матеріальних процесів?

Крім того, виникає питання про розумову діяльність, яку мозок здійснює. Чи ймовірно очікувати, щоб розум з'явився у світі, нерозумному за самою своєю суттю? Розум у всесвіті, позбавленому будь-якого розуму, – це аномалія, абсурд. Однак мозок і розум у всесвіті, створеному Богом, – це саме те, чого слід очікувати.

Мозок – не єдине диво. Дивує, наприклад, влаштування ока і електрохімічні процеси, що протікають в ньому і забезпечують миттєве кольорове бачення. Тільки в стані дрімучого невідлства можна не дивуватися надзвичайною складністю його

функціонування. Те ж можна сказати про органи слуху, про кровоносну систему, нирки... Дивно само по собі те, що ми називаємо «простою клітиною». Кожна з 60 трильйонів клітин нашого тіла виконує унікальну операцію і є джерелом інформації.

Чи можливо, щоб настільки чудово організований, надскладний пристрій з'явився в результаті випадкового відбору, без участі Божого розуму?

Якби ми побачили на схилі пагорба камені, якими викладені слова: «Ласкаво просимо в Канаду!», нам не спало б на думку, що камені просто так скотилися з вершини і самі собою склали цю фразу. Настільки ж розумно думати, що і Бог дає нам про Себе знати через розумне влаштування світу, який постає перед нами не як хаос, але як космос.

Віра в Бога подібна до віри в наукову теорію. Її істинність, як і істинність будь-якої теорії, не може бути доведена строго, проте існує безліч даних, що побічно підтверджують її. Вона спирається на найрізноманітніші факти. Протилежна їй версія, згідно з якою все, що ми бачимо, – це результат випадкового руху матерії, навпаки, абсолютно недостовірна. Як могло все це відбутися саме по собі? Віра в Бога розвіює наші дивування при розгляді цих питань.

Уривок із книги Кларка Піннока «Розумні основи для віри».

«ХТО ВІН ДЛЯ ТЕБЕ?..»

«Рятуй узятих на смерть, і не вже відмовишся від приречених на вбивство?» (Приповісті Соломона 24:11).

У захопленому приміщенні СБУ міста Донецька Василя не били, як багатьох інших. Російські військові все намагалися зрозуміти: «Хто він тобі, навіщо ти за ним поїхав?». І не могли повірити, що Василь ніколи не знав особисто українського солдата, за яким поїхав через лінію фронту.

Щойно завершилася бійня під Іловайськом, один з уцілілих військових ЗСУ завалив себе камінням в лісопосадці і час від часу включав свій мобільний, щоб його сигнал спіймали ті, хто міг би допомогти.

Сигнал дійшов до українських військових. Почали терміново шукати

місцевих, які могли б перетнути лінію фронту, забрати солдата і перевезти на вільну територію. Погодився мешканець міста Добропілля, Євген. Він попросив допомоги свого друга, Василя.

Обидва чоловіки – парафіяни протестантської церкви з невеликого шахтарського містечка. Сім'ї,

робота, нормальне життя здорових людей. Зовсім поруч палала війна. Чи то їхня війна?

Василь і Євген сіли в «Запорожець» і поїхали. Знайшли солдата – він був ще живий. Надали першу допомогу, переодягли.

Після цього повернулися назад, Василь отримав підроблені документи для солдата і виїхав на захоплену землю знову – забирати хлопця до своїх. Євген мав залишитися на українській території і коригувати маршрут Василя. Разом з солдатом той проїхав майже всі блок-пости бойовиків... Майже. На останньому пропускному пункті їх зупинили зрадники – колишні бійці донецького «Беркута», які щось запідозрили і після допиту затримали чоловіків.

Василя та українського солдата відправили в будинок, у якому раніше стілося Донецьке СБУ і звідки мало хто виходив живим.

«Хто він тобі, чому ти поїхав за ним?» – «Ніхто, я взагалі його не знаю. Христос звелів рятувати узятих на смерть».

Подив російських «кураторів» був настільки сильним, що полонених не чіпали. Їх посилали копати окопи, але не били, не кували, не розстрілювали. Через кілька місяців їх обміняли, і чоловіки повернулися додому.

Денис ГОРЕНЬКОВ.

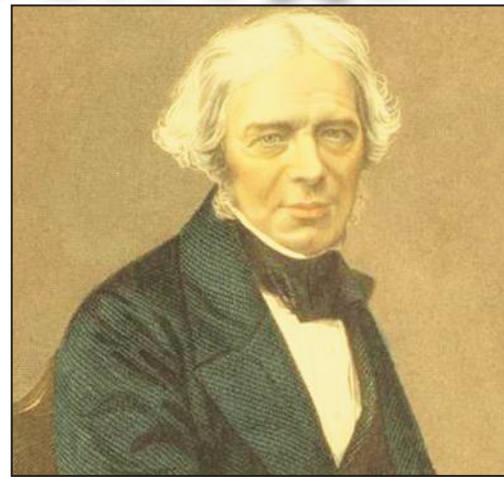
ТАК СКАЗАВ ГОСПОДЬ

Англійський фізик Майкл Фарадей (1791-1867 рр.) був одним із геніїв XIX століття. Майкл народився і виріс в незаможній сім'ї (його батько був звичайним ковалем). Замолоду працював палітурником книг. Це давало можливість у вільні хвилини вивчати праці великих вчених і таким чином отримувати певні знання, що, в кінцевому результаті, визначило його подальшу долю.

1813 року він почав працювати в лабораторії видатного хіміка Гемфрі Деві. Це стало початком блискучої кар'єри Майкла.

У Фарадея було так багато наукових відкриттів, що їх неможливо перерахувати. Вони виявилися свого роду основою для багатьох технічних винаходів сучасного суспільства.

Але був ще один бік життя Фарадея – попри свої неординарні здібності і невичерпну творчу енергію він залишався скромною і чесно людиною, яка не соромилася свідчити перед всім світом, що є християнином.

Відомо, що перед його смертю один із шанувальників запитав його: «Про що ви зараз роздумуєте?». На це Фарадей спокійно відповів: «Роздумую? Ні, я не авантюрую свою голову роздумами. Я знаю, в Кого я повірив, і переконаний, що Бог може зберегти те, що я вручив Йому, до певного дня».

Учені, які бояться Бога і довіряють Його Слову, є і в наші часи. Тому наука ніколи не суперечить вірі в Живого Бога.

НАЙБІЛЬШЕ ДБАЙТЕ ПРО ДУШУ ДИТИНИ

Якщо ви любите дітей (а як же інакше), то якомога частіше думайте про їхні душі. Жодні їхні інтереси чи бажання не повинні мати для вас такого значення, як доля їхніх душ у вічності. Ніщо не повинно бути для вас настільки дорогим, як душа, яка ніколи не помре.

Світ зі всією своєю славою минеться; гори розтопляться (Іс. 64:1-2); небо згорнеться, немов той сувій пергаменту (Об. 6:14); сонце зчорніє (Об. 6:12), та дух, що перебуває в цих маленьких створіннях, яких ми так любимо, переживе все це. А ось чи буде ця вічність для них щасливою, а чи стане мукою, – це залежатиме від вас.

Ця думка має панувати у вашому

серці, коли ви щось робите для своїх дітей. У кожному вашому кроці, кожному плані й кожній програмі дій, у кожному заході, що стосується ваших дітей, не забувайте про головне: «Як це може вплинути на їхні душі?».

Потурати у всьому своїй дитині, немовби цей світ – єдиний, на що вона може розраховувати, – означає насправді виявляти жорстокість, а не істинну любов.

Таке ставлення до своїх дітей нагадує поведінку тварин, що можуть розраховувати лише на цей світ, не маючи продовження життя після смерті. Чинити так зі своєю дитиною

– означає приховувати від неї ту велику істину, яку вона має пізнати змалечку і яка полягає в тому, що голова – це тільки її життя – це спасіння її душі.

Справжній християнин не повинен бути рабом способу життя цього світу, якщо він бажає виховати свою дитину для неба:

* він не повинен чинити так чи інакше лише тому, що це відповідає звичаям, притаманним цьому світові;

* він не повинен настановляти своїх дітей лише тому, що заведено у цьому світі;

* він не повинен дозволяти своїм дітям читати книги сумнівного змісту лише тому, що всі їх читають;

* він не повинен дозволяти їм набувати непотрібних звичок лише тому, що вони природні для сьогодення;

* він має передусім дбати про їхні душі.

Не бійтеся, що таке виховання можуть назвати дивним і незвичайним. Бо насправді це саме так! Памятайте: час короткий, «бо минає стан світу цього» (1 Кор. 7:31). Не сумнівайтеся, що ті батьки, які виховують своїх дітей більше для небесного, ніж для земного, більше для Бога, ніж для людей, врешті-решт будуть названі мудrimi батьками.

ВІРУЮ

